

Miha

Sekundy dnů odkapávají
v mé temné, dusné jeskyni.

Plížím se jak had,
pozoruju letmé změny
v mém životě.

Poslouchám osamělé alikvóty
praskajících bublin
na hladině stojatých vod.

Hmyz přistává
na zarostlém kameni,
viděl mě dřív,
než jsem ho stačil chytit.

Stěny mého pokoje rezonují
stále stejnými tóny
písně, které se mi líbily
už nedokážu strávit.

Temné stíny pohltily naše město

Na ulicích v noci stojí
osamělé solné sloupy
které odkašlávají polopravdy
do mrazivého větru.

Tisíckrát jsem se pokusil
vytáhnout svoji minulost
z mrazáku.

Rozmrazit emoce
zemřelé v kryostázi,

už si ani nepamatuju
jak jsme tehdy vypadali,

v naší minulosti
jsme uvěznilí karikatury,
toho, čeho se bojíme,
že jsme ztratili.